

Astăzi, Marți, 31 Ianuarie, 2023

Sf. Mc. doctori fără de arginți Chir și Ioan

1 Petru 3

10 Fiindcă cel ce vrea să iubească viața și să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele sale să nu grăiască vicleșug;

11 să se îndepărteze de rău și să facă bine; să caute pacea și s'o urmeze;

12 căci ochii Domnului sunt peste cei dreپți și urechile Lui spre rugăciunile lor; dar fața Domnului este împotriva celor ce fac rele.

13 Și cine vă va face vouă rău dacă voi sunteți râvnitori ai binelui?

14 Dar chiar dacă veți suferi de dragul dreptății, fericiți veți fi. De frica lor nu vă temeți și nici vă tulburați,

15 ci sfințiți-L pe Domnul, pe Hristos, în inimile voastre, și întotdeauna fiți gata să răspundeți oricui vă cere socoteală despre nădejdea voastră,

16 dar cu blândețe și teamă, având o conștiință curată, pentru ca în chiar ceea ce sunteți voi defăimați¹ să se facă de rușine

cei ce grăiesc de rău purtarea voastră cea bună întru Hristos.

17 Că-i mai bine să suferiți pentru facere de bine, dacă așa e voia lui Dumnezeu, decât pentru facere de rău.

18 Că și Hristos o singură dată a suferit moartea pentru păcate, El, Cel drept pentru cei nedreپți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât în trup, dar viu făcut în duh,

19 întru care [duh] pogorându-Se, le-a propovăduit și duhurilor ținute în închisoare²,

20 celor ce odinioară fuseseră neascultătoare, atunci când în-

din alte surse că primii creștini erau ținta unor numeroase calomnii, până într'acolo încât erau acuzați de antropofagie, ca unii care „mâncau” și „beau” trupul și sângele lui Hristos.

²Text care fundamentează teologia „pogorării în iad” a lui Hristos, eveniment cu care, de fapt, „a început învierea” (cf. Stăniloae). Iconografia ortodoxă a promovat această teologie – în paralel cu iconografia – prin cea mai autentică icoană a Învierii Domnului, aceea care-L înfățișează „sfărâ-mând porțile iadului” și „dezlegându-i pe cei legați din veac”.

¹Exact: calomniați. Cunoaștem și

delunga-răbdare a lui Dumnezeu aştepta, în zilele lui Noe, pe durata pregătirii corăbiei în care puţine suflete, anume opt, s'au mântuit prin apă.

21 Aceasta era prefigurarea botezului care vă mântuieşte şi pe voi astăzi: el nu e o ştergere a necurăţiei trupului, ci făgăduirea³ către Dumnezeu a conştiinţei celei bune, prin învierea lui Iisus Hristos,

22 Cel ce este de-a dreapta lui Dumnezeu după ce S'a suit la cer, Căruia I se supun îngerii şi Stăpâniile şi Puterile.

Marcu 12

18 Şi au venit la El saducheeii, care spun că nu este înviere, şi L-au întrebat, zicând:

19 „Învăţătorule, Moise ne-a lăsat scris că **dacă moare fratele cuiva** şi-şi va lăsa femeia **fără copii, pe femeia lui s'o ia fratele său şi să-i ridice urmaş fratelui mort.**

20 Şi erau şapte fraţi. Şi cel dintâi şi-a luat femeie, dar a murit fără să lase urmaş;

21 şi a luat-o cel de-al doilea şi a murit fără să lase urmaş; tot aşa şi al treilea;

22 şi au luat-o toţi şapte şi n'au lăsat urmaş. În urma tuturor a

murit şi femeia.

23 La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Că toţi şapte au avut-o de soţie”.

24 Şi le-a zis Iisus: „Oare nu rătaţi voi din pricina aceasta, că nu ştiţi Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?

25 Căci atunci când vor învia din morţi, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri.

26 Iar despre morţi, că vor învia, n'aţi citit oare în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug⁴, zicând: **Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacob?**

27 Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morţi, ci al celor vii. Prin urmare, mult rătaţi voi!”⁵

⁴ Trimitere la momentul relatat în Iş 3, 2-6, când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise din lumina unui rug care ardea fără să se mistuie.

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată şi adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

³ = Angajarea.

Tâlcuire

„Sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre.”

Sfințirea Domnului în inimă este sufletul și duhul omului ce-

lui tainic al inimii pe care l-am zugrăvit mai înainte.

Așa cum Dumnezeu, zidind dintru început, din părțile de țărână, trupul omului, a suflat în el duh de viață și a devenit omul așa cum se cuvenea să fie, tot așa și omul cel tainic al inimii, zidit lăuntric din virtuțile arătate mai înainte, se va arăta cu adevărat om duhovnicesc doar atunci când această inimă îl va sfinți pe Domnul Dumnezeu, după cum citim și în Rugăciunea domnească: „sfințească-se numele Tău”. Dacă aceasta nu se va întâmpla, atunci omul plăsmuit din virtuțile amintite va ieși ca un copil născut mort, fără duh de viață. Să afle aceasta cei care cred că se pot descurca doar cu oarecare virtuți, fără legătura cu Dumnezeu! Dar ce înseamnă a-l sfinți pe Dumnezeu în inimă? Înseamnă a sta pururea cu evlavie înaintea Lui, purtând totdeauna în minte gândul că El este pretutindenea; înseamnă a râvni cu toată osârdia spre a

fi întotdeauna bineplăcuți înaintea Lui și a ne păzi cu toată frica de oricare lucru care-I este urât; și, mai ales, înseamnă a ne încredința toată viața, cea vremenică și cea veșnică, părinteștii Lui purtări de grijă și a primi tot ce ni se întâmplă cu smerenie, cu supunere și cu recunoștință, ca și cum ar veni de-a dreptul din mâna Lui.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*